

Lz 5

Boje za víru v Mexíku.

BOJE ZA VÍRU V MEXIKU

1. 18. listopadu 1926 podepsal sv. Otec svůj podpis pod významný spis, jenž celému světu stavěl před oči svízelnou a bolestnou situaci katolíků mexických. Po důkladném šetření a předchozím diplomatickém jednání, jež však bylo bezvýsledné, pozdvihl Otec všeho křesťanstva svého hlasu, aby přerušil „Komplot mlčení“ a hanbu 20. století rozhlásil po celém světě.
2. Mexiko, dříve zvané „Nové Španělsko“, poněvadž od dobytí Španělskem r. 1518 - 1821 /300/ let bylo majetkem Španělska, nyní republik. svaz 28 států /jako v Německu/ je 10 x větší než Československo, ale obyvatel má 15.000.000, z toho 38% indiáni, 43% míšenci /mesticové/ a 18% běloši, potomci španělských obyvatelů. Od r. 1821 - 1867 měla země více než 36 změn ustavních a 72 vládařů; možno říci, že nalézá se v stálém revolučním stavu.
3. Mexiko - City, hlavní město, v němž stkvělé paláce, krásné kostely a výstavné domy nalezneš spolu s nejhudšími chatami. Město čile obchoduje se všemi produkty, a je obývané cizozemskými sprostředkovateli obchodu. Kultura země jest prastará; španělští dobyvatelé divili se bohatství země i uměleckým dílům jejích.
4. Pyramida Boha slunce: Staré místo obětní, jež pro umělecký smysl podává výmluvně svědectví.
5. Ovšem kult Mexikánů jest i smutným svědectvím nekultury, neboť na oltářích s bohatou ozdobou
6. byly přinášeny lidské oběti, hlavnímu Bohu Mexika - Bohu slunce „Huicilopočli“. Proto byly tyto pyramidy jatkami, kde tisíce lidí bylo vražděno, neb srdce jim bylo vytrženo z těla jako oběť pro jejich Boha. Proto má modla věneo

srdci kolem krku, na znamení, čím byla uctívána.

7. Tak našli Španělé národ, když přišli r.1518 pod vedením Ferd.Kortezy do země. Nepřišli sem ovšem zemi kultivovat, ale její poklady vykořistit, majíce jednu nemoc: touhu po zlatě.
8. Pomník císaře Guitalahuaca v Mexiku - City, toho, jenž proti Kortezevi se vzepřel.
9. Obrázek ukazuje ukrutnost těch, kteří lačněli po zlatě. Korteze dal totiž páliť císaře na chodidlech, aby vynutil na něm udání místa, kde ukryl zlato.
10. Jan Zumaraga, misionář. Dobyť Mexika mělo i dobré následky; se zástupy bojovníků přišli i první hlasatelé víry do země, kteří se ujali utlačovaného národa. Mnich v hábitu sv.Františka - Jan Zumarraga - byl poslán od císaře Karla V do Mexika jako první biskup a zůstal ochráncem Indiánů i proti vládě a prohlásil: „Já si nedám bránit ve svém poslání, i kdyby mě to mělo stát život.“ A když Španělé prohlásili, že Indiáni nejsou žádní lidé, ale zvířata, přiměl papeže Pavla III., že zakročil na ochranu lidských práv.
11. Tak misionáři byli nejen ochránci Indiánů, ale i učitelé. Prostý bratr františkán Petr z Gentu shromáždil ve své lidové škole brzy po jejím zřízení přes 3000 žáků.
12. Také domácí zvířata, ano i koně, bez nichž dnešní Mexikán se nedá mysliti; dostali se k nim s misionáři a není to přehánění, když na pomníku, který postavilo hlavní město Mexiko objeviteli Kolumbovi, jsou zobrazeni i zástupcové různých řádů. Misionáři totiž nedobyli krajiny mečem, ale křížem, knihou a hospodářským nářadím, s nímž jsou zobrazeni. Proto sv.Otec v encyklice mohl napsati: Mexikáni musejí uznat, že všelikou kulturu a pokrok jim donesla církev.

13. Nejen k řemeslům, ale i k umění vedli Indiány biskup Zumaraga a Petr z Gentu. Již 54 let po dobytí /r.1572/ počala se stavěti katedrála v Mexiku, na níž pracovali nejen architekti, sochaři a malíři ze Španěl, ale i domorodí umělci a řemeslníci.
14. Také v jiných městech budovaly se nádherné kostely a každému Mexikánu drahá svatyně Matky Boží, Panny Marie quadalupské, jedinečná to stavba od Mexika asi hodinu vzdálená. Je ozdobena uvnitř i zevně vděčností mnoha statisíců těch, kteří zde našli pomoc a útěchu u Panny Marie, utočiště ztrápených. Jest to národní svatyně Mexických katolíků /90%/. Každého 12. dne v měsíci přicházejí tisíce mnohdy i statisíce k „Nuestra senora de Quadalupe.“
15. Původ poutního místa. 9.března r.1531, /10 let po dobytí/ šel zbožný indiánský náčelník Diego z hor na mši sv. do Mexika. Tu zjevila se mu na svahu pohoří Matka Boží a uložila mu, aby řekl biskupovi, že zde má být vystaven kostel. Když biskup žádal od něho znamení, poslala ho Panna Maria hledat růže v tuhé zimě - a když se vrátil a před biskupa rozprostřel svůj plášť, tu nejen, že vypadly růže, ale objevil se na něm i obraz Panny Marie, jenž tvoří největší poklad svatyně.
16. Je pochopitelné, že vztek protináboženských kruhů se vybíjí hlavně proti tomuto obrazu. Byl naň spáchán atentát, a ač dynamitová bomba na oltáři vybuchla a způsobila velké škody, takže i oltář shořel a mramor se rozbil - přece obraz zůstal neporušený.
17. A velké množství lidu, jež ve svatém hněvu protestovalo proti tomu zneuctění, vidělo v tom nový zázrak. Jakkoliv basilika je veliká, nemohla pojmouti všech protestujících, kteří prokazují své nejmilejší Matce úctu a lásku, takže jich vidíme tisíce tísňiti se ještě mimo basiliku.

Dějiny pronásledování.

18. Brzy po osvobození Mexika z poddanství Španělského, počala vláda zaujímati nepřátelské stanovisko vůči katolické církvi. Všichni Španělští kněží byli vyhnáni r.1833, vyučování náboženství bylo zastaveno. Lid však zůstal věren katolickému náboženství, i když prezident Juarez zavedl civilní manželství a ohlásil rozlučku církve od státu, uskutečněnou r.1859. Hřbitovy zesvětštěny, církevní jmění konfiskováno, sestry i z nemocnic vyhnány, církevní svátky i slavnosti zakázány.
19. Krátký čas se zdálo, jako by mělo zemi nové jítro vzejítí příchodem císaře arcivévody Maximiliána, jenž vlivem francouzským obnovil monarchii, ale Francouzi ho brzy opustili a Juarez nabyl znovu moci. Po krátké vládě 1862 - 1865 ukončila jeho panování koule, kterouž byl usmrcen na rozkaz Juarezův.
20. Na reformních zákonech Juarezových nepřátelům náboženství z 20.století nebylo dosti. Garanza, jenž se zmocnil povstáním vlády, dal povel ještě k horšímu pronásledování.
21. On i jeho nástupce Obregon /jednoruký po jeho pravici/, byli ti, o nichž sv.Otec píše v encyklice: Muži, kteří mají charakter překonaného barbarství. - R.1917 dána zemi nová ústava, ale taková, že proti ní všichni mexičtí biskupové protestovali ve jménu svobody a lidských práv. Ukázky ze zákonů: Sliby řeholní jsou zakázány, stát určuje počet nutného kněžstva, strany politické, jež zaujímají náboženské stanovisko jsou zakázány, podobně i časopisy. R.1919 musel tuto ústavu Garanza odvolat, ale upadl za to v nenávisť u bývalých přátel a konečně zavražděn generálem Obregonem.
22. Od r.1920-24 vládl Obregon. Stanovil, že na 80.000 katolíků smí býti jen jeden kněz, a když

se kladl základní kámen k pomníku Krista Krále na hoře Eubilete, za účasti 100.000 lidí, vzplála jeho nenávist k církvi v té míře, že vypověděl papežského nuncia ze země. Když uplynula doba jeho президенství /president se volí v Mexiku na čtyři roky/ postaral se o to, aby jeho nástupcem byl Calles, guvernér ze státu Sonora, o němž věděl, že bude pokračovat v jeho politice. V den volby 6. června 1924 dostavila se poslanecká strana Obregonova a Callesova k volbě velmi záhy, dům pak, v němž se konala volba, obsazen vojáky, kteří přicházejícím poslancům jiného směru nedovolovali vstoupit. Zastoupená strana vládní prohlásila se za zákonitý sněm a bez odporu vyšel z volby Calles.

23. Plutarch Eliáš Calles, zvolený president, měl pestrout minulost. Původu neznámého, vyučoval nejprve na obecné škole, provozoval různé obchody, jimiž jiné připravoval o jmění, dostal se do konfliktu se zákony a málem by byl přišel o život. Už měl býti zastřelen, ale na přímluvu Manuela Huerty dosáhl svobody a za 6 let na to se dobrodinci odvděčil tím, že ho dal popravit. Calles zostřil zákony Juarezovy:
- 1/ Každý řád zakázán.
 - 2/ Duchovní, kteří nejsou mexického původu, vypovězeni.
 - 3/ Každý kult mše sv. i pohřeb s knězem, udělování svátostí po domech zakázáno.
 - 4/ Úplný zákaz náboženského tisku.
- Pronásledování křesťanů nastalo.
24. Podporu našel v ministrech, mezi nimiž zvláště ministr práce Morones, účelivý žák sovětů, vynikl záští proti náboženství.
25. Zatím co páni Mexika Calles a jeho partneři u bohatě obložené tabule hodují, rozšiřují se po ulicích výsměšné letáky a obrazy o kněžích - vysavačích lidu.

26. Takový pamflet, na němž si kati - vypasení duchovní - dělají legraci z ubohého pověšeného muže. - Jedna ukázka takového tupícího letáku. Doba panování Callesova se blíží ku konci. Na nové období zvolen byl opět Obregon, aby kurs protináboženský neutrpěl. Za několik týdnů však padl za oběť atentátu, načež bylo panování Callesovo prodlouženo. Vina atentátu padla na katolíky. Vyšetřováním nic nevyšlo na jevo, ale když stopy atentátu vedly k původci ve vládě, bylo vyšetřování zastaveno. Tu Morones zmizel záhadným způsobem. To dalo popud k oživení boje proti katolíkům. --- Jak snášeli katolíci toto utlačování a utrpení?
27. Leták katolický dává na to odpověď: Jsi katolík, tedy čti! Nejsi-li jím, nemá pro tebe významu. Muži, kteří nejste sketi a zbabělci, ženy, které se nebojíte bomb, žalářů a mučení! Prosíme Vás, ukažte lásku k Bohu a splňte protest proti nemravným zákonům tím, že budete nosit své náboženské odznaky. Katolíci! Nero zahynul, Kaligula zemřel, Dioklecián zmizel a tak skončili všichni nepřátelé náboženství. Jen Bůh sám neumírá. /Dios no muere/ Kristus žije, Kristus kraluje, Kristus vítězí. Opravdu statečný duch, jistý vítězstvím mluví z těchto slov.
28. Poněvadž tento leták vyvěsil ve svém krámě 70 letý Fargan, byl za svůj apoštolský čin zastřelen.
29. Ba i děti mají odvahu k vyznávání náboženství. Nejen malé medailky a křížky, ale na širokých šerpách nosí válečné heslo katolíků: „Viva Christo Re“...
30. Odznak spolku Katolické mládeže v mexických barvách se začátečními písmeny spolku a s obrazem Matky Boží quadelupské. - Tak rozdávali členové Sdružení katolické mládeže v tisících letáky v mexických a papežských barvách -

provoláním slávy Kristu a sv.Otci, když Calles se pokoušel odtrhnout Mexiko od Říma.

31. Dříve než přikročíme k jednotlivým mučedníkům, chceme vidět arcibiskupa José Maria Gonzáles z Duranga, svědka pronásledování, jenž se odebral r.1925 se dvěma spolubratry, mexickými biskupy, do Říma, aby u sv.Otce podal přesnou zprávu o poměrech v Mexiku. /O pronásledování/. Návrat zpět do země mu nebyl povolen.
32. První mučedníci. Farář Batis, zastřelen 15.srpna 1926. Spolková místnost katolické mládeže v Chalchihuites byla od nepřátel církve uzavřena. Farář nechtěl nechat mladé lidi bez opory, bez povzbuzení, proto jim místnost večer vždycky otevřel, vyučoval je a zpíval s nimi písně. To byl zločin spiknutí, proto byl chycen s ním
33. Emanuel Moráles,
34. David Raldon a
35. Salvátor Lara, členové výboru. V noci chtěli na nich vynutit přiznání ke spiknutí. Marně se o to pokoušeli. 15.srpna na svátek Nanebevzetí Panny Marie byli z města vyvedeni. Velký jde za nimi. Byli vsazeni do auta a odvezeni na místo zvané „El.Baluarto“ a tam zastřeleni. Důstojník, který prováděl exekuci, oznamuje vládě: „Lůza se pokusila vyrvat vězně, ale stateční vojáci utočnický zahnali a vězně při pokusu o útěk zastřelili.“ Vědomě falešná zpráva. S voláním: Ať žije Kristus Král, padli k zemi zasaženi kulkami. Ovšem vrahové prohledávali hned jejich kapsy a vše si přivlastňovali.
36. Mučedníci ze Zámory. 25.letý Joachim de Silva Gordoba a 17.letý Manuel Melgarejo za jízdy vlakem dají se do hovoru s jedním pánem, který se představí jako katolík - i různec jim ukazuje, takže se mu mladí přátelé svěří se svými plány

- a vypravují mu co chtějí podniknouti. Najednou se však z toho pána v civilu vyklubal generál, který je dal hned na nádraží v Zámofe zatknout. Na to telegrafoval Callesovi: „Co s nimi?“ „Zastřelte je“ zněla krátká odpověď, a bez dalšího procesu byli oba zastřeleni.
37. Mučedníci Leonští. 3.ledna 1927 byli 4 mladí muži za časného jitra zatknuti, odvěšeni do žaláře, pak voděni po městě, bičováni a teprv když ranami holí byli zmučeni, byli zastřeleni. Josef Gallardo /27.letý/, starosta Mar. družiny, Salvátor Bargas, sekretář, Mikuláš Navarro a Ezechiél Gomes sluli ti hrdinové.
38. 30.ledna 1927 v Leonu v kostele Nejsv.Trojice byla za ně slavnostní bohoslužba, k níž sv. Otec vlastnoručně napsal pozvání pod jejich podobenkou. Palmy vítězství jsou v jejich rukou....Sláva Kristova....Krev mučedníků.
39. Arcibiskup František Orosko z Quadalajara, vypovězen byl r.1914 z vlasti, ale vrátil se a vynořil se hned tu, hned tam kázal, biřmoval, věřícími byl s jásotem přijímán a ukryván. Calles vydal rozkaz, dopravit ho živého, nebo mrtvého do hlavního města. Proto byl
40. Anaklet Gonzáles Flores, zemský předseda katolické mládeže, nadaný spisovatel 1.dubna 1927 v domě bratří Bargasů polapen. Chtějí se od něho dovědět o skryší arcibiskupa Orosoa, ale marně. Pověsí ho za palce, bičují bodají ho noži do chodidel, ale arcipastýře tento statečný muž nezradil. Konečně zasažen kulí, vyznává při posledním dechu: Já umírám, ale Bůh neumírá. S ním umírají bratři Jiří a Rajmund Bargasové, poněvadž v jejich domě byl Flores dopaden.
41. Mučedník Velkého pátku. 15.dubna 1927 na den smrti Páně směl Jan Emanuel Bonilla vytrpět za něho smrt. Svěřil se svými ideály člověku-

zrádci, na Zelený čtvrtek uvězněn a odpoledne na Velký pátek okolo 3.hod. osvědčil věrnost Kristu Pánu svou krví.

42. Zvláštní rozruch vyvolala poprava P.Michaela Augustina Pro a jeho čtyř druhů. P.Michael Aug.Pro S.I. byl vysvěcen na kněze v Enghienu v Belgii v létě r.1925. O rok později po ukončení bohosloveckých studií povolal jej P.provinciál do rodného města Mexika, právě když se kněžím brala veškerá svoboda vykonávat náboženské úkony. Byl slabého zdraví a okolnosti byly velmi obtížné, ale jeho příslovečně veselou mysl, jeho dovednost najítí východisko i v případech nejnesnadnějších dokazují slova, která píše v jednom dopise: „Již ^{celý} zpovědi, sv.přijímání a křty; snatku mívám za týden přes půl tuctu...Nevím, kolik je těch bližních, kteří si dávají vidovat pas na cestu na onen svět.“ V květnu 1927 pečoval úplně o 39 rodin, v říjnu téhož roku pečoval již o 96 rodin. Práci a hrozná nebezpečí zmáhal naprostou poslušností k představeným a nezměrnou důvěrou v Boha. Dne 17.listopadu 1927 o druhé hodině ráno byl zatčen agenty tajné policie a odveden na generální policejní inspektorát. Šestého dne potom prohlásila policie, že P.Pro byl „intelektuálním původcem“ dynamitového atentátu na generála Obregona, který se udál dne 13.listopadu.
43. Před veškerým personálem inspektorátu, tiskovými zpravodaji, fotografie zvláště k tomu zvanými a nesmírným množstvím lidu, které se tísnilo v zahradě inspektorátu, na balkonech a terasách blízkých domů a dokonce i na stříškách povozů na náměstí, dokonat vyzna-vač Kristův... Všichni přítomní byli překvapeni klidem a duchapřítomností P.Pro. Byl zavřen ve svém sklípku; že má umřítí dověděl se, až již byl sestaven oddíl, který ho měl

zastřeliti. Když ho volali jménem, vyšel a uslyšev, oč jde, vrátil se na chvílku, aby si lépe upravil šat, než předstoupí před obecenstvo. Se svým mladším bratrem Robertem, rovněž uvězněným pro Krista, a s jiným přítelem se ve se se rozloučil jednoduchým „Na shledanou hoši!“

44. Přišel na místo popravu, řekl klidně: „Račte okamžik poshovět!“ Poklekl, zvolna se pokřižoval, obětoval svůj život za pronásledovanou církev sv., prohlásil před Bohem svou nevinu, odpustil nepřátelům, vzbudil dokonalou lítost, poručil duši Bohu, políbil křížek, který měl na krku a vzav do jedné ruky křížek a do druhé růženec, klidně povstal, rozpráhl ruce a hledě přímo na pušky, které mu mířily na hrud, řekl zvolna pevným hlasem: „Sláva Kristu Králi!“ Na to pokynul hlavou na znamení, že je hotov, vzhlédl k nebi a za okamžik klesl mrtev s rukama ještě v kříž rozpiatýma.
45. Zatím co kněz prolévá svou krev, hledí jeho soudcové a policejní inspektor Gruz tupě a chladně, v ruce cigaretu, druhou ruku v kapse, jako by se díval na sportovní závody.
46. Na to je veden na smrt inženýr Segura. Z přímě a rázně jde kol četníků na popraviště.
47. Jako P.Pro ani on si nedá oči zavázati.
48. Chladnokrevně stojí u mrtvoly P.Pro a očekává smrtící ránu. Za několik minut přichází jeho matka k němu do vězení, přináší něco na přilepšenou, ale je přivedena již jen k mrtvole svého syna.
49. Třetí na řadu přichází Hubert Pro. Vezme svoji medailku Panny Marie, políbí ji a drží v ruce. Hledí vpřed - s očima rovněž nezavazanýma - . Zasažen, padá vedle svého bratra.
50. Mrtvoly P.Pro a jeho bratra směly býti

převezeny do otcovského domu a hned začala k nim pout zbožných návštěvníků ze všech společenských tříd. Chvillemi dostupovala množství neuvěřitelného počtu. Tiché slzy kanuly z bolesti, ale ještě více ze zbožnosti a dojetí. Lidé si vesměs přinášeli křížky a jiné devocionále a snažili se jimi dotknouti "těl mučedníků". Pohřeb na vzdálený hřbitov na Colina de Dolores byl téhož dne 24. listopadu o 3. hodině odpolední. Množství lidu bylo nesmírné. Sotva se rakev objevila na prahu, zaznělo z tisíců hrudí jednohlasně burácející: "Sláva Kristu Králi!" A od toho okamžiku se podobalo, že se bolest proměnila v triumf. Masy lidu byly srovnány ve vzorný průvod ve čtyřstupu, průvod slavný, jakési svatořečení od lidu. Cestou se průvod modlil nahlas růženec, zpíval písně ke Kristu Králi a volal neohroženě: "Sláva Kristu Králi", "Sláva svatým mučedníkům", "Sláva svatému Otci", "Sláva našim biskupům a kněžím", "Svatí mučedníci, vyproste svobodu církvi", "Pane Bože, chceš-li mučedníky, přijmi naši krev a náš život!!" V polovici cesty byly rakevy snaty s vozu a muži je nesly ještě hodinu, až na hřbitov. Množství snad ještě větší, než v průvodě, tísnilo se na velké planině na Colina de Dolores a vyšlo průvodu vstříc. Byl to vrchol pouty mrtvých hrdinů. Mísily se bolest s triumfem, zavládlo nesmírné nadšení a burácející písně Kristu Králi a volání se nesly přes blízké sídlo presidenta pronásledovatele do údolí.

51. Jen když byla rakev P.Pro spouštěna do hrobky, nastalo ticho; ale sotva byl úkon dokonán, obnovoval se dřívější ruch, který propukl v nadšení bez mezí, když náhle kdosi vzkřikl: "Sláva jesuitovi, mučedníku za Krista Krále!" Pak opět ticho, když byl Hubert spouštěn do hrobu. Pětasedmdesátiletý jeho otec señor Pro, první

hodil hlínu na rakev a odstupuje pevným krokem pravil: „Skončili jsme; Te Deum laudamus.“ Plačící dceři pravil: „Dítě, nemusíme plakati, vždyť jsou to mučedníci“.

52. Pomník Krista Krále na hoře Eubilete, který si Mexikáni postavili r.1923, a jehož posvěcení vzbudilo nesmírné nadšení. Tu biskup leonský poprvé zvolal: „Ať žije Kristus Král“ a celý národ chopil se tohoto volání, jež se stalo jejich heslem! I když dal Calles vyhoditi tento pomník do povětří, zněl mu stále k jeho uším hlas: - Ať žije Kristus Král - . Láska ke Kristu se nedala ze srdcí katolíků vyrvat. Vzrůstá jen pronásledováním! Už ustalo, Calles vylámal si zuby, zakročili vyslanci severní Ameriky - již není prezidentem - čeká se, jak to s ním skončí. - Krev mučedníků stala se semenem křesťanství. - Nyní se staví nový velkolepější pomník Krista Krále. Kéž, až sem zaletí hlas srdce a krve: „Nechť žije Kristus Král!“

